

Türkiye'nin, yıllardır süregelen PKK belasını tarihe gömmek üzere başlattığı "Barış Pınarı Harekati" elbette bu sorundan, bölgedeki kaostan nemalanan, Türkiye'nin kalkınmasını istemeyen, terörden ticari/siyasi kazançları elde eden kesimleri mutlu etmeyecekti.

Nitekim sosyal medyada bir iki ülke hariç bir çokları harekate karşı olduklarını belirttiler. Kahire merkezli Arap Birliği'nden de harekate ilişkin çöp hükmünde bir kınama geldi. (Irak, Suriye, Lübnan, Ürdün, Suudi Arabistan, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman, Yemen, Kuveyt, Mısır, Libya, Tunus, Cezayir, Fas, Moritanya, Sudan, Somali, Cibuti, Komorlar ve Filistin'den.) Ortadoğu üzerinde oynanan oyunları, gerçek niyetleri, hedefleri bildiğimiz için bu tepkilere hiç şaşırmadım. Zira doktora tezim için 1950-1960 yılları arasındaki Kıbrıs Türk basınına incelerken şaşırma-şım, bitti.

"Aaa, Mısır BM'de Rumları savunmuş, aaa, Makarios İngiliz Yönetimi tarafından Seyşel Adalarına sürgün edildiğinde, 'arkandayız, gel karargahını buraya taşı, buradan yürüt Enosis çalışmalara-

TÜRK DÜNYASI

DR. YURDAGÜL ATUN

TÜRK'ÜN ARAP'LA İMTİHANI

rını' demişler, aaa Kıbrıs Türklere katledilirken Rum'dan yana olmuşlar," vs... Bu milletleri tanımayanlar şaşkın. "Nasil olur" diyorlar. Hani ümmetlik, hani her koşulda bunların arkasındaydık?

Anlatayım değerli okur; Biz bunlarla hiçbir zaman dost olmadık.

Hani, I. Dünya Savaşı'nda Arapların, İngiltere ile işbirliği yaparak Osmanlı kuvvetlerine saldırdıkları söylenir ya, külliye doğrudur. "Kavmi Necip = Güzel, temiz millet" diyerek onurlandırdığımız ve her şekilde koruduğumuz Araplar, Osmanlı askerini arkadan vurmuşlardır. Bugün Kürtlere vaat ettikleri gibi, İngilizler, Mekke Şerifi Hüseyin'e "Ortadoğu'da Arap Krallığı kurup, seni başına getireceğiz" vaadinde bulunmuş, buna inanan Hüseyin İngilizlerle bir olup

Osmanlı'ya saldırmıştır. Sonu pek sürpriz olmamıştır hikayenin. Savaş bitince, İngiliz verdiği sözden caymış, sus payı olarak çocuklarından birini Ürdün, birini Irak kralı yapmış, buna da otur oturduğun yerde demiştir. Mekke Şerifiğilinden gidince ve yönetim Suudi ailesine verince "kandırıldım" diye feryat etmiştir Hüseyin. O zamandan bu zamana öfkeleri geçmez. Hatta hırslarını, Kabe'nin etrafındaki Osmanlı revaklarını yıkarak alırlar. Tamir bahaneleridir...

Bugüne gelirse; Suudi Arabistan ve BAE ikilisi Türkiye'nin, Ortadoğu ve Afrika başta olmak üzere bir zamanlar Osmanlı toprağı olan diyarlarda yeniden at koşturmasından, söz sahibi olmasından rahatsız.

Bunu, Suud medyasının Türkiye karşıtı yayınlarına hız

vermesinden, -Türkiye'nin, özellikle Cemal Kaşıkçı cinayetini yönelik sergilediği katliamların ardından- bu yayınlarda kullanılan dilin sertleşmesinden, asılsız suçlamalar ve iftiraların havada uçuşmasından anlayabiliyoruz.

Türkiye bu coğrafyada nereye adım atsa, bu ülkeler karşı atak geçerek engel olmaya çalışıyor; Somali, Sudan ve Libya bu karşı atakların son örnekleri. Türkiye Cumhuriyeti Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın "Müslümanların sorunlarına çare arayan tek Müslüman lider" imajını yerleştirmek için çaba sarfettiğini iddia eden bu milletin, kendi tabanlarını ayakta tutmak için kullandıkları en önemli argüman da Türkiye ve Osmanlı düşmanlığı. Osmanlı devletini, "Birinci DAES Devleti" olarak nitelendirecek kadar akıl tutulması yaşadıkları ortadayken, Barış Pınarı Harekatını desteklemelerini beklemiyoruz zaten.

Suud medyasının neredeyse tüm organlarında Batı'daki Türkiye karşıtı yazıların kötü kopyaları yayımlanıyor sürekli. Bunun sebebi de sahiplik durumu zira Suud medya organlarının ekseriyeti

doğrudan veya dolaylı olarak iktidardaki aile fertlerine bağlı. Özellikle Muhammed bin Selman'ın geliştiyle beraber belli başlı yayın organlarının yöneticileri değişirken, korkutma ve sindirme politikasıyla Suud medyası ayrıki seslere kapattılmış durumda. (Kaynak A.A.) (Aykırı ses Cemal Kaşıkçı cinayetindeki pervasızlık, bugün Suud medyasının geldiği noktanın yanında, Batının ikyizülüğünü ve iğrençliğini gözler önüne seriyor. Çıkar odaklı mütefiklerin aletleri sınırsız ayıplarını örten bu yapı, akademinin uluslararası ilişkiler ve siyaset bölmelerinde ders olarak okutulacak gibi görünüyor.)

Kısaca Filistin ve Ürdün'e değinelim; Filistin... Zamanında Osmanlı'ya başkaldırıp ihanet eden Filistin... Kudüs'ü, ecdad emaneti olarak gören Sultan Abdülhamid Han, Yahudilere yerleşim izni verince topraklarını para karşılığında -gizli gizli- Yahudilere satmaya devam eden Filistin... "Geçmiş geçmişte kaldı" dedik, "O, yaptıklarının bedelini misliyle ödedi" dedik, biz koruyup kollamaya devam ettik. Kudüs dedik, kutsal dedik, nefret kazanma/düşman edinme pahasına dün-

yaya kafa tuttuk bunlar için. Peki onlar ne yaptı? Filistin Devleti, sözde Ermeni soykırımının 100. yıl anısına, Ermenistan görüşünü destekleyici pul bastırdı. Yetmedi, Rum kesimine yaptıkları ziyarette, "sizin ülkeniz de bizimki gibi işgale uğradı" dedi Türkiye'yi kastedererek.

Bundan 2 buçuk yıl önce de Umman Sultanı Kabus, Güney Kıbrıs'a (Rum kesimine) Umman Donanması'na ait Alasia adlı gemiyi hediye etti. Gemi öyle büyüktü ki, Evangelikos Floricas Üssü'ne sığmadığından Larnaka'da konuşlandırıldı. Geminin teslim töreninde konuşan Rum Savunma Bakanı Fokaides "Kıbrıs'ın ne coğrafyası, ne de düşmanları değişmeyecek" deyince, "Yanınızdayız... Dostuz" dedi Kabus... Alasiası'yla soracak olursanız bugün GKRY'nin ilk açık deniz karakol gemisi olarak görev yapıyor.

Bunları düşünmüştüm. Diyorum ki uluslararası ilişkilerde mutlak dostluklar, mutlak düşmanlıklar yoktur, çıkarlar vardır. Biz de bunu bilerek hareket ediyoruz, zor günümüzde yanımızda olmayanları bir kenara not alalım.